

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

מסורת הש"ס

משאלי אפסר. דאי לא איזרבי חוה לא מי שיש לו שני זכרים נקבות הרבה צד ואסור לשאר כל אדם לעשות כן: **היום** וקדשתם היום ומחר והוא אמר היו נכני לי יומן. אימתי ידבר עמי שאפרוש יאמר אחד קודם: **לאהליכם** לנשים: **אשר** לשון ישר: **עד שצחא** צמא שבת בצפרק ר"ע (דף פו.) גמרינן לה דעבוד פרישה בארבע בשצחא ופירשו חמשי ושני שלימים ובשצחא שריא שכינה והוא שלישי ימים השלמים ויום ראשון לא חשיב שלא היה לילו עמו: **אם קין אם הבל** אחין בצדין ^ו[הן] וחרם נקבות היו עמה: **כי שם לי זרע** אחי אחר ככל אלהם משולמים וזו

ה נקבה אחריתי אבל הכא
לם: מדעתיה. משום שרינה
יום אחד. הקב"ה אמר לו
ע לשלש ימים: ולא קבע

משאִי אפשר ובית הלל נמי ליליפו ממשאִי
אמרי לך משה מדעתיה הוא דעבד דתניא
שלושה דברים עשה משה מדעתו והסכימה
דעתו לדעת המקום פירש מן האשה ושיבר
הלוחות והוסיף יום אחד פירש מן האשה
מאי דרש אמר ומה ישראל שלא דברה
עמהם שכינה אלא לפי שעה וקבע להם זמן
אמרה תורה אל תגשו אל אשה אני שמויחד
לדבור בכל שעה ושעה ולא קבע לי זמן על
אחת כמה וכמה והסכימה דעתו לדעת
המקום שנאמר לך אמור להם שובו לכם
לאהליכם ואתה פה עמוד עמדי שיבר את
הלוחות מאי דרש אמר ומה פסח שהוא
אחד משש מאות ושלוש עשרה מצות אמרה
תורה כל בן נכר לא יאכל בו התורה כולה
וישראל מומרים על אחת כמה וכמה
והסכימה דעתו לדעת המקום דכתיב אשר
שברת ואמר ריש לקיש אמר ליה הקב"ה
למשה וישר כחך ששברת הוסיף יום אחד
מדעתו מאי דרש דכתיב וקדשתם היום
ומחר היום כמחר מה מחר לילו עמו אף
היום לילו עמו ולילה דהאידינא נפק ליה ש"מ
תרי יומי לבר מהאידינא והסכימה דעתו
לדעת המקום דלא שריא שכינה עד שבתא
תניא רבי נתן אומר ב"ש אומרים שני זכרים
ושתי נקבות ובה"א זכר ונקבה א"ר הונא
מ"ט דרבי נתן אליבא דב"ש דכתיב ותוסף
ללדת את אחיו את הבל הבל ואחותו קין
ואחותו וכתבי כי שת לי אלהים זרע אחר
תחת הבל כי הרגו קין ורבנן אודיוי הוא דקא
מודית תניא אידך ר' נתן אומר ב"ש אומרים
זכר ונקבה ובה"א או זכר או נקבה אמר רבא
מ"ט דר' נתן אליבא דב"ה ב"ש שנוא* לא תהו
בראה לשבת יצרה והא עבד לה שבת
איתמר היו לו בנים בהיותו עובד כוכבים

ונתגיייר °ר' יוחנן אמר *קיים פ' רבי יוחנן אמר קיים פריה ורביה ורביה "גר שנתגיייר כקטן שנוי בחיותו עובד כוכבים ונתגיייר ליה ראשונים אנוו ריוש לחינו

שנולד דמי וצירכא דאי אשכ
משום דמעיקרא דמי בני פרייה
נינהו אימא מודה ליה לריש לק
בההיא אימא מודה ליה לר' יו
שלח בראדך בלאדן בן בלאדך
להו חיים נתגייירו לית להו ח
דכתיב ¹⁰ישבו לכם פה עם ר
חמשה עשר בנים ועשרים ענ
ה"נ שאני התם דיחסינהו בשמ
אימא יחסינהו בדוכתא אחרי
המלך אסא אל בן הדד בן טס
איתמר היו לו בנים ומתו רב
לא קיים רב הונא אמר קיים
בא עד שיכלו כל נשמות ש
יוחנן אמר לא קיים פריה ו

תמכין לטובה (מנחות צט:). אשר. אשר
גוד שחוצץ בין שכינה למלאכים ושם רח
(ע"ה ה). או: חדר כי גוף שם מקום ה
ללנצח אקצוף וגו' ונשמות שאני עשיתי
לנצח אקצוף מלגאול, כי רוח אשר לפני,

הקסמה עמו דעת השמים כשצטל מורה ושיצקו כיון
אפשר (שבת 19). עד שיכלו כל נשמות שבוהן.
ומבראשית נוצרו כל הנשמות העמידות להולד ומתם לה
את הגאולה, דקרא בגאולה חייב, כי לא לעולם אריז
הגאולה, ול

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויאמר אל הקם
היו נבונים לשלשל ימים
הא תשגו אל אשה:
שמות יט טו
2. לך אמר להם שובו
לכם אל הולכים: וזכרו
פה עמד עמדי ואזכרה
אלאי את כל המצוה
הדוקים והמשפטים
אשר תלמדו ועשו
בארץ אשר אנכי
נתון להם לרשותה:
דברים ט כז-כ
3. ויאמר יי אל משה
ואהרן זאת קחת הפסח
כל בן נכר לא יאכל בו
שמות יכ כג
4. ויאמר יי אל משה
פסל כל שני לוחות אבנים
בארצנים ובכתבי
הלחות את הדברים אשר
אמר להלחות ואתמסנ
אשר שברתי: שמות יא א
5. ויאמר יי אל משה לך
אל הקם ודוקשם היום
ומחר ובכסו סמלתם:
שמות יט י
6. ותסע ללדת את
אחיז את בבל דודי בבל
עניה צאן וקצן יהיה עבד
אךמה:
בארשיה ד כ
7. וידע אדם עת ד
אשתו ויהי ב ותקרא
אם שמו שתי בן שתי
לי אלהים וירע אתר
תחת הכל ב דודי אתר
בארשיה ד כה
8. כי בה אמר יי בורא
השמיים הוא אלהים
אשר הארץ ונעשה את
כוננה לא תהו בראה
בכננה יצא: אני יי ואין
עוד:
שמות יח ט
9. בעת ההיא שלח
בראדן בלאן בן
משה מלך בבל כסרים
ומנחה אל חזקיהו בן
שמעי בן חלף חזקיהו:
מלכים ב כז כ
10. ויאמר אברנהל בן
גוריו שבו בלתי פס
החמור ואני ודעור נלכה
עליה: בן ושנתחיה ונשובה
אלכ: בארשיה כה ה
11. ועבדת לו את
אדמהא ויהיה ויבני
ועבדיו ובהאת ויבני
לכן אדניך לתם ואכלו
ויפושבו את אדניך
ויאכל מביד לתם על
שלחני וליצביק משה
עשר: גנים
שמות יט ט
12. ויחץ אסא את כל
הכספו ויהיה הנותנים
אצורות בית יי ואת
אצורות בית המלך
ויחנם המלך אבדיו
וישעלם המלך אבדיו
אל בן חדר בן ספרג
בן חזיון וזרן בן ארם
הישב בדמושק לאמר:
מלכים א טז ט
13. כי לא תעלם אבדיו
ולא תלצח אקסוף בן רוח
מלכני: ועתון ותשמות
אני בשתי:

ישעיהו נז טז

סב.

עין משפט
נר מצוה

פ א מיי פטוי מהל' ארעות הלכה ו סמג עשין מט טושיע' ארע' סמג א ספקו ז: **ב** א מיי פטוי מהלכות ארעות הלכה יב סמג עשין לו טושיע' ח"מ סי' רעו ספק ט: **ג** א מיי פטוי מהל' ארעות הל' ו סמג א ספקו ט' טושיע' ארע' סמג א ספקו ז: **ד** מיי פטוי מהל' ארעות הלכה ו סמג עשין מט טושיע' ארע' סמג א ספקו ז:

גליון הש"ס

במ' קון ואחותו. עין
סנאדמין דף לח ע"ב
תד"ה ורדו ובסוטה דף ט
ע"ב רש"י ד"ה קון ובג"ב
דף קנב ע"א ובמהרש"א
תרושי אגרות סס: שם ר'
יוחנן אמר קיים ב'.
עין טורי אבן ר"ה דף
כח ע"א תד"ה אלימא:
שם מיתבי ולציבא. עין
טורי אבן תמונה דף כ"ב
ד"ה כאן כמשה ראשונה:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה וקצע וכו'
זמן לדבר עמהם:

תוספות ישנים

אין בן דוד בא עד שיכלו
הנשמות שצבגוף. תימה
דאמר' (שבת ק"ח)
לאחלמלא ישראל משמרים שתי
שבתות מיד נגאלין והלא
שיכלו כל נשמות
שצבגוף וי"ל שהיו יולדות
ששה [ששה] זכרם אחד
ויכלו הנשמות שצבגוף מיד:

תום' חד מקמאי

והוא דמקשין במגרא
 וביה לילפו ממש. ומאי
 קוקשין דהא ביה וליפי
 במבטוריל של עולם ור
 ונתקבה כראם ובוור נתקבה
 קים מצות פריה
 וביה. ה"ק כיון דמשה
 אשחקון שהיו לו רשע
 וליפי ממש ולא
 אי אשחקון עולה
 ישיב בחורל הלא
 לו ה"מ למי שדר בארץ
 אבאל למי שלא דר בארץ
 נבטון כשאר ארצות ודאי
 ישיב בחורל עולה לו ורכי
 הרב"ד ז"ל:

מוסף רש"י

פִּירֵשׁ מִן הָאִשָּׁה. לְגַמְרִי
לְהַחֲלִי מִמֶּנּוּ מִדֵּי שֶׁ
מִשְׁפָּטִים עָלָיו חֲבִירוֹ שֶׁ
לֹא חָלַל (תַּמְשִׁיךְ 19, ט)
וְקָבַע לָהֶם זֶמֶן. יִימֵי
וְיָדְנָה עִמָּם. (שם)
וְלִדְרוֹ יִזְמֶנּוּ. לְרִאשִׁית
שֶׁחֻלָּל לְפָנָיו קֹדֶם לָן
(שם) לְהִחְלִיבֵם. הַמִּדִּי
שֶׁחֻלָּל לְפָנָיו שֶׁחֻלָּל
(שם) בְּכָד. כִּי מִמֶּנּוּ
מַעֲשֵׂיו לְאִמּוֹ
שֶׁשֶׁמֶטִּים (שם) הַדְּרוּהָ
כְּדֹלָה. מִלֵּוֹה
הַלֵּל, וְיִשְׂרָאֵל מִזְמִירֵם
עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.
וְיִשְׁמִיעַ כִּדְּלוֹ לְאִשָּׁה
(שם) וְלֵאמֹר אֲנִי חָרִי לָן

בצלשון כעס, שמע מינה
להיות לילו עמו, והא לא
או: אור ים ושמו גוף
קודם, יעטוף, מעכב
לעולם אריב, לאחר זמן

מדעתיה הוא דעבר. אע"ג דק"ו קאמר מין זה ק"ו גמור דאטו מפני שזה פסע אחד לבטל יצטל לעולם פרו ורבו אי נמי דוקא אז אמר לבטל משום עשרת הדברות: **וקבע** אהם זמן. וא"ת אדרבה משום דקבע להם זמן (א) וידבר עמהם צודאי יז אפרוש יוטר מעל הספק בידאי ויומר (ב) דהכא פ"י וקבע לה זמן (ג) (משה) שלשה ימים ולא היו צריכים לפרוש אלף יום אחד משום קרי אלף דמשום ספק פליטה החזקין לפרוש שלשה ימים ק"ו אי שלף קבע לי זמן ויש ספק שמיחד הדבור בשעת תשמיש או בזמן תשמיש:

דבתיב אמור להם. וא"ת ומנלן

שפירש מדעתו והלא
משעה שנאסר במתן תורה עם ישראל
סוב לא הותר לו כדכתיב ואחרי פה
עמד עמוד עמדי ויש לומר דאי לאו דפירש
מזמרתו למה כעסו עליו אהרן ומרים
אלא ודאי כששמע מפי הגבורה את
התבטא אל אשה נשא ק"י בעצמו וגלה
למחנה דעתו ועשה לה אהל בפני עצמו או
מתן לה גט ולפיכך כעסו עליו וא"ת
ולמה המתינו כל כך שלא כעסו עליו
אלא במתנות שהוא זמן גדול אחר מתן
תורה וי"ל שלא נמגלה להם אלא
באותה שעה כדכתיב בסיפרי שבשעה
שמאמר הקב"ה למשה יאמר ע' זקנים
משאר ישראל אמרה מרים אצרי נשותי
משל אלו שמתבקשו לגדולה אמרה
לפניהם איני להן לנשותינן של אלו
שמיים שדברה השכינה עם אחיך
שפירש ממני וא"ת ולמה כעסו עליו
מאחר שהסכים לו המקום וי"ל משום
למחרת (במסות דף י') בדרך שאלם
רז"ה ליתן מולימן אותו וסייעוהו צדק
לעלמיה: **התורה** ב"ה וישראל
ומזמרים ב' א"ת וק"ו גמור דשמי
נפסח משום דקדשים אצל כל התורה
כולה אדרבה יש לו ללמד ולהחזירם
בששונה: **את** היום יצ"ו עמו. אין
דורש גמורה דהיום משמע היום
משמש: **רבי** יוחנן אמר קיים פריה
ורביה. אע"ג דלענין כמה דברים
אחרינן (לעיל כב.) גר שנתגייר כקטן
שנולד דמי מכל מקום מסתברא ליה
לר' יוחנן הכא כיון שבנתינתו קיים
דורשו מיוחס אחריי באותה שעה
מפטר נמי כשנתגייר:

בני פריה ורביה נינהו. וא"ת דצפ"ד

מיתות (סנהד' נט: ושם) משמע
דבני נח לא מיפקדו אפריה ורציה וי"ל
דהכא לאו בני חיוב אפריה ורציה
קאמר אלא כלומר שצניהם נקראים
על שמם כדאמרין בסמוך:

דלאן בני נחלה נינהו. כלומר

נחלת זכורה אצל עובד
בזבצים יורש את אביו דבר תורה
בדאמרינן בפ"ק דקדושין (דף ע"ג):
הב"ב מודים בעבד שאין לו חיים
ב'! ואם נשתחרר אין קיים
אפריה ורביה וא"ת דלדאמרינן גבי
זחזיו עבד וזחזיו בן חורין לישא שפחה
יכול משמע דאם היה יכול לישא
שפחה הוה סגי ליה בהכי ואמאי והא
לא ח' מיפקד אפריה ורביה ולא מיפטר
בהכי ויש לומר דאם היה יכול לישא
שפחה לא היה כפיין לרבו לשחררו כיון
שנשט מיהא היה יכול לקיים אף על גב
דמאי טעמא דרבי נתן אליבא דרבי
דיכול לקיים כל דהו:

זכל

לשון חזק (כתובות 99). אף היום לילד עמו.
העמידות להנמן בגופים העמידים להנמאות (לקמן)
מי רוח מלפני יעטרף הרוחות שלמי שגורמי להיו
אשית (7) והעטופים ללון (נדה 58. וכע"ז לקמן 80).
ים ללון, ונשמות שאני עשיתי (ע"ז ה.).